

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **O. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-282/LE-BE02-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-282/LE-BE02-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-282/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 21. 4. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, když rozhodl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce nepopírá, že se na území ČR zdržuje bez platného povolení k pobytu, rozporuje ale závěr žalovaného, že tato skutečnost spolu se skutečností, že mu bylo vydáno

rozhodnutí o správním vyhoštění, představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, navíc takové intenzity, aby byla odůvodněna potřeba izolace jeho osoby od zbytku společnosti, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013 a usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

Žalobce uvádí, že na území ČR vede spořádaný rodinný život s družkou M. D., státní občankou ČR, s níž sdílí již 18 let společnou domácnost a s níž vychovával její dceru.

Do České republiky přicestoval v roce 1992 a až do roku 2008 měl platné vízum k pobytu. Od roku 1997 žije žalobce ve společné domácnosti se svou družkou a její dcerou na různých adresách, nejdéle společně bydleli na adrese xx, a to v období od roku 2002 do roku 2013. Z finančních důvodů byl žalobce se svou partnerkou nucen opustit domácnost na výše uvedené adrese, nicméně nadále sdíleli společnou domácnost až do okamžiku zajištění žalobce policií. Poslední společná adresa, kde žalobce se svou přítelkyní bydlel, byla na ubytovně xx, kde byl také dne 17. 12. 2014 kontrolován policií.

Žalobce dále uvádí, že s partnerkou chtěli v minulosti uzavřít manželství, jenže bez povolení k pobytu to nebylo možné a žalobce měl rovněž problém s propadlým cestovním dokladem. S odkazem na písemné prohlášení partnerky žalobce uvádí, že během let společného soužití vzorně pečoval o ni i o její dceru, staral se o partnerku v době, kdy byla nemocná a vychovával její dceru místo biologického otce od jejích dvou let věku. Partnerka žalobce je státní občanka ČR, má v ČR dceru, která je v současnosti již zletilá a žije samostatně, nicméně je pro ni nemyslitelné, že by se měla společně s žalobcem přestěhovat na Ukrajinu, a to i s ohledem na současnou neklidnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a rovněž s ohledem na to, že žalobce odešel z Ukrajiny v roce 1992, nemá tam již žádné vazby a nemá se kam vracet. Žalobce by chtěl svůj pobyt na území ČR zlegalizovat, vzhledem k existujícímu správnímu vyhoštění a propadlému cestovnímu dokladu to před jeho zajištěním nebylo možné.

Žalobce dále namítá nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že z něj není zjevné, jaké konkrétní jednání považuje žalovaný za nebezpečné pro veřejný pořádek. Žalovaný pouze odkazuje na informace cizinecké policie o předchozím pobytu žalobce, v napadeném rozhodnutí ale dle názoru žalobce absentuje jasná úvaha o tom, co z výše uváděných informací považuje žalovaný za takové jednání, které zavrhuje důvod k aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalobce v tomto bodě odkazuje na nejnovější rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44.

Žalobce rovněž namítá, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života jeho i jeho partnerky. Jak již uvedl výše, žalobce již 18 let žije ve společné domácnosti se svou partnerkou, hned od počátku jejich vztahu pomáhal partnerce s domácností, s výchovou dcery, pečoval o ni, když byla nemohoucí po zlomenině pánve a rovněž při epileptických záchvatech. Zajištění žalobce výrazně zasáhlo do rodinného života jeho partnerky, která se po jeho zadržení policií psychicky zhroutila. S ohledem na uvedené skutečnosti dle názoru žalobce nelze pochybovat, že žalobce má na území ČR rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán v rozhodnutí přistoupil k nejdelšímu možnému zajištění, avšak bez řádného odůvodnění.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil.

Žalovaný uvádí, že žalobce pobývá na území ČR bez jakéhokoliv platného povolení k pobytu, bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a výjezdní příkaz. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce dále spáchal přestupek, kdy pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného víza. Žalovaný dále uvádí, že žalobce opakovaně porušil právní řád ČR, neboť nerespektoval uložené správní vyhoštění a výjezdní příkaz. Žalobce požádal na zastupitelském úřadu Ukrajiny o vydání nového cestovního dokladu, nicméně mu bylo sděleno, že cestovní doklad lze vydat pouze na území Ukrajiny. Žalobce však nepodnikl žádné další kroky, které by nastalou situaci vyřešily, ačkoliv si musel být vědom případných následků. Žalobce pobývá v ČR minimálně 6 let bez jakéhokoliv povolení k pobytu, neučinil nutné kroky k legalizaci pobytu a vědomě tak porušuje právní řád ČR. K námitce nedostatečného zdůvodnění napadeného rozhodnutí v souvislosti s pojmem “nebezpečí pro veřejný pořádek” pak žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013.

K námitce, že žalobce vede v ČR rodinný život, žalovaný uvádí, že v průběhu správního řízení družka žalobce uvedla, že žalobce je její kamarád, který k ní občas chodí na návštěvu, ale nikdy ve společné domácnosti nežili. Toto tvrzení je ve zjevném protikladu jednak s tvrzením, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 12. 2014 a dále i z podkladů, které poskytla družka žalobce. Žalovaný konstatuje, že tvrzení o sdílení společné domácnosti s družkou žalobce se jeví jako účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Totéž lze konstatovat i ve vztahu k podání žádosti udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále uvádí, že žalobce měl k dispozici dostatečně dlouhé časové období, aby učinil kroky k legalizaci pobytu na území ČR.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, žalovaný uvádí, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť neučinil žádné kroky směřující k legalizaci svého pobytu, vědomě a svévolně porušoval právní řád ČR, rozhodnutí Policie ČR o správní vyhoštění a výjezdní příkaz.

Pro řízení o žalobě žalovaný odkazuje na shromážděný spisový materiál a má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy.

Námítky uvedené v žalobě považuje žalovaný za nedůvodné, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého *„narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR.

Soud je toho názoru, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že žalobce přicestoval do ČR již v roce 1992, odkud zpět na Ukrajinu již nevycestoval, na platný cestovní doklad a vízum, které si opakovaně prodlužoval až do roku 2008. Platnost cestovního dokladu skončila dne 19. 2. 2011. Od uvedené doby pobýval na území ČR neoprávněně. Žalovaný dále zjistil, že žalobci bylo v roce 2013 uloženo správní vyhoštění na

3 roky, kterého si je žalobce vědom, nemá dostatek finančních prostředků na pobyt a vycestování, nemá stálé zaměstnání, živí se pouze občasnými brigádami, není zdravotně pojištěn. K osobním poměrům žalobce odkázal žalovaný na zjištění učiněná před orgány Policie ČR, kde žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné a není zde ani žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost. Dále sdělil, že bydlí s družkou M. D. na ubytovně A. (přesnou adresu nezná). K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce zmiňoval toto soužití již v minulosti, avšak M. D. v minulosti (před Policií ČR) uváděla, že žalobce zná již 20 let, navštěvují se, ale ve společné domácnosti spolu nežijí. Žalovaný proto uzavřel, že toto tvrzení žalobce je účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění.

Na jednu stranu lze s žalovaným souhlasit, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR, jež nerespektoval, a na území ČR pobývá neoprávněně. K tomu soud uvádí, že takové jednání je jednáním zjevně nežádoucím, neboť žalobce se nepodřídil normám upravujícím pobyt cizinců na území ČR, kterážto okolnost odůvodňuje zcela reálnou obavu, že žalobce bude i nadále pokračovat v narušování veřejného pořádku tím, že nebude respektovat pravomocná rozhodnutí státních orgánů ČR a nadále bude na území ČR setrvávat a vyhýbat se svému odchodu.

To je však pouze jedna stránka hodnocení otázky, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR. Vedle toho je nutné ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS zhodnotit, zda konkrétní životní situace žalobce a s tím spojená potřeba přiměřeného vyvážení ústavou garantovaných práv v podobě zejména práva na osobní svobodu a práva na rodinný život v protikladu k historii žalobceva dosavadního porušování právního řádu ČR neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o mezinárodní ochraně na svobodě.

Toto vyhodnocení ze strany žalovaného považuje soud za nedostatečné především ve vztahu ke konstatování účelovosti tvrzení žalobce o soužití s M. D.. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že bez ohledu na to, že se žalobce o soužití s M. D. zmiňoval již v minulosti, podstatné je, že M. D. před Policií ČR soužití s žalobcem nepotvrdila. Přestože žalobce na soužití s M. D. trval i v žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz odpovědi na otázky č. 23 a 35), neprovedl žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí v tomto ohledu žádné vlastní šetření (M. D. nedotázal) a žalobci umožnil vyjádřit se k této významné okolnosti až při pohovoru, jenž byl s žalobce proveden v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 1. 2015, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce při pohovoru znovu popsal soužití s M. D. a poukázal na péči nejenom o ni, ale i o její (tehdy) nezletilou dceru, atd.

Soud v této souvislosti poznamenává, že žaloba, kterou žalobce podal prostřednictvím žalovaného, byla soudu předložena spolu s podáním M. D. (bez data a bez označení adresáta), v němž jmenovaná žádá o prodloužení pobytu svého snoubence (žalobce) v ČR a dále ve shodě s žalobcem popisuje jejich společný život.

Soud tak postrádá náležité zjištění skutkového stavu v dané věci a náležité uvážení žalovaného. Žalovaný měl především odstranit nejasnosti (rozpory) stran soužití žalobce s M. D. a v případě prokázání společného soužití jmenovaných zhodnotit, zda by tato okolnost neumožňovala, aby žalobce zůstal po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany na svobodě.

Z uvedeného důvodu zrušil soud rozhodnutí žalovaného (bez toho, aby se blíže zabýval dalšími žalobními námitkami) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Učinil tak, aniž by nařizoval jednání, neboť použité ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť úspěšnému žalobci v tomto řízení žádné náklady nevznikly a neúspěšný žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. února 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

Rozsudek byl vyhlášen dne 5. 2. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].